

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. március 12.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

KÖZÖSSÉG – KÜLDETÉS

Énekek: 619; 136,1-4. 23-26.; 467,1. 5.; 398

Lekció: Márk 5,1-17

Alapige: Márk 5,18-20

Mikor pedig a hajóba szállt, a volt ördögös kéré őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad. El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálkoznak.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, te az Úr Jézusra ezt mondtad: „Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” Olyan ajándék volt megvallani az énekekben is nekünk, hogy te Isten gyermekeként mibennünk is gyönyörködni akarsz, mi ezt kérhetjük is. Magasztalunk téged, hogy te ilyen Úr vagy. Köszönjük, hogy a csodatörténet leírásában is láthattuk, hogyan szabadítottál Jézus Krisztuson keresztül, hiszen ő a szabadító, a megtartó. Köszönjük, hogy pontosan ezért örvendezhetünk mi is. Köszönjük, hogy nemcsak te, de mi is átérezhetjük, mit jelent az Atya gyermekeként örvendezni.

Áldunk, hogy ez akkor is igaz lehet, hogyha lehet, hogy most azért jöttünk, hogy vigasztalj, erősíts, bátoríts, ha éppen nem öröm van a szívünkben, hanem pontosan az ellenkezője. De Urunk, ha rád tekintünk, és a gyülekezet közösségében is átérezzük szeretetedet, igédet, hisszük, hogy szabadító és megtartó az Úr. Köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által ez a titok is valóság: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” Magasztalunk, hogy te ma is szabadítasz ördögi megkötöttségekből, okkult kötelékekből, és dicsőítünk, hogy megtartasz. Megtartasz mindabban, ami a mi személyes, házasi- vagy családi életünkben vagy a gyülekezeti életünkben fontos, amiben gyönyörködni sze-

retnél. Köszönjük a bűnbocsánatot, a bűnbocsánat szabadításának az örömét. Áldunk, hogy a te igéd erre nézve is bátorít minket most is. Köszönjük, hogy a bűnbocsánat-hirdetés igéje is vigasztal, erősít, hitre segít bennünket. Szentlelked és igéd által Jézusért cselekedd mindezt, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

A gyülekezetben érkezve talán többször is hallották a testvérek ezt a kérdést, hogy: – Láttad? S hogyha dortmundos, real madridos vagy barcelonás szurkoló, pasaréti szurkoló tette föl a kérdést, akkor a maga csapatának a győzelmére, örömére gondolt a Bajnokok Ligájában, de talán a Barcelona szurkolói lehetnek a legbüszkébbek, mert az egész világ erről beszél. – Talán már a youtube-on is megnézhető az utolsó 10 perc. – Mert ha valaki nem tudná, olyan történt, ami csodaszamba megy még a Barcelona játékosai számára is, és a dortmundi meccs végén a dortmundi edző is és a csapattagok nem a maguk meccséről áradoztak, hanem ők is örültek annak, hogy nyert a másik csapat, mert a meccs végén csoda történt. Ez egy játék, egy focimeccs és a végén nagy csoda történik.

Az igéről gondolkoztam már egész héten, és amikor a csoda megtörténte után visszanéztem a meccset – mert hát előtte nem mertem megnézni –, akkor ez jutott eszembe, hogy ennek a történetnek is az igazán izgalmas része nem is maga az egész csodatörténet, csoda, hanem ami a végén csoda. Igazán ámulatba ejtő ennek a csodatörténetnek a csodálatos vége. Ez pedig itt egy igaz történet. – Persze a játék és a foci is igaz történet, és a hívő embereket is megörvendeztet, és visszanézik –. Viszont itt azt látjuk, hogy itt meg nem is csupán – jelképesen mondva – egy meccs vége van, hanem az igazi meccs az ő életében csak most kezdődik, hiszen megszabadult a rettenetes lelki megkötözöttségéből valaki. S a történet vége, ámulatba ejtő csodája azt mutatja be, hogy hogyan is kezdődött el az az új élet, amit ez az ember most már Jézussal élhet.

A történetben mindenképpen vannak érdekes, izgalmas dolgok. A 8-as istentisztelet után az egyik gyerekmissziós munkatárs megkérdezte, hogy akkor hova kerültek a démonok, hol vannak. Ezek érdekes kérdések, de ennél sokkal érdekesebb a vége, amikor azt látjuk, hogy ez az ember hogyan is tapasztalja meg a Jézussal való felszabadult életnek a valóságát. Azért is ámulatba ejtő ez a csodatörténet vége, mert Jézus is érdekesen viselkedik. Nem hallgat meg egy nagyon komoly, őszinte kérést. Pontosan az ellenkezőjét akarja, mint amit ez a szabadult ember szeretne.

Mindenképpen benne van ennek a történetnek a végében az a csoda, hogy Jézus milyen szabadító, de ami ámulatba ejtő, hogy nem is az a fontos, amiből szabadít, hanem amire megszabadít. Ennek az embernek az élete megváltozott arra nézve, hogy új élete lehet, Jézus-követő élet. De nem úgy, ahogy a tanítványoknak Jézus földi élete során, neki egészen más adatott.

Fontos a Jézussal való közösség, de Jézus szerint még fontosabb az ő számára az Úrért való küldetés. Közösség – küldetés. Mind a kettő fontos. Az em-

ber is érzi a fontosságát, de hogy mire szabadította meg Jézus ezt az embert, az ebben látszik, hogy elküldi. Úgyhogy a közösségről is beszélünk először: mit jelent Jézussal közösségben lenni, számára is, és mit jelent Jézusért küldetésben lenni, számára is, és hogy ennek a valósága hogyan is érinti az ő szabadulását.

Itt a 15. versben annyira bátorítóan megfogalmazza, hogy Jézus Krisztus mennyire Úr a Sátán és az összes démona fölött, és hogy ez a csodatörténet Jézus hatalmát hirdeti, Úr voltát, ebben az egyszerű kifejezésben, amit az emberek láttak: „menének Jézushoz, és látták, hogy az ördögös ott ül, fel van öltözködve és eszénél van, az, a kiben a légió volt...” Mert előtte hallottuk, hogy milyen súlyos lelki betegség, és ehhez kapcsolódóan valószínű testi betegség is gyötörte.

Ez az ember azt tapasztalhatja, amit Jézus tanítványai nagyon-nagyon sokszor, majdnem minden nap a földi élete során, vagy amit Mária jópárszor. Az a történet jusson eszünkbe, amikor Márta, Mária testvére Jézust kéri, hogy: küldd már be a testvéremet a konyhába, mert dolgozni kéne inkább, mert ott ül Jézus lábainál. Ez a szabadult ember is ott ül Jézus lábainál, ott van vele. A Jézussal való közösség, minősített közösség hatalmas élményét éli át. S ha a testvérek olvasták is ezt az ígét, és végiggondolták, hogy milyen mélyről jött, mekkora bűnből szabadult ez az ember, talán azt mondanánk, hogy: – Nem jobb lenne neki, hogyha ő is Jézus közelében lehetne? Hiszen aki ilyen súlyos okkult kötöttségből szabadul, milyen fontos, hogy érezze át, hogy Jézus közel van, viszonylagos védett környezetben.

A mi időnkben már a szó lelki értelmében élhetjük meg, hiszen Jézus fizikailag nincs itt a földön. De ez az ember azt kéri, hogy hadd menjen ő is Jézus tanítványaként tovább, szeretne Jézussal lenni. Nagyon jó neki Jézus közelsége, átérzi ennek az örömét, fontosságát, és úgy van ott az ősi szövegben, hogy folyamatosan kéri, könyörög, könyörög Jézusnak, hogy hadd legyen folyamatosan vele. S hogyha Márk evangéliuma egyik hangsúlyát most emlékeztetőül ide hozom, akkor különösen érdekessé válik Jézus viselkedése. Mert amikor a 3. rész tanúsága szerint Jézus fölmege a hegyre, és a hatalmas tanítványi seregéből kiválaszt tizenkettőt, akiket apostoloknak is elnevez – az apostol szó azt jelenti, hogy küldött –, a másik evangéliumokban azt látjuk, hogy kiválasztotta őket, hogy majd kiküldje őket. Márknál viszont, csak Márknál ez áll: kiválasztotta őket, hogy vele legyenek, és hogy majd kiküldje őket.

A vele létel fontossága tehát, azaz ismerjék meg a Mestert, hogy kicsoda is ő valójában. A vele való tanítvány, az ókori tanító és tanítvány szeretetkapcsolatból fakadóan lássák meg a mozdulatait, mindent figyeljenek meg, hallgassák szavát, minél inkább érezzék át Jézusnak a személyét, valóságát a vele való közelségben, a vele lételben, minősített vele lételben, és aztán majd mehetnek mint küldöttek hirdetni az ígét, hirdetni az örömhírt.

Annál érdekesebb, hogy ezt tagadja meg Jézus valakitől, aki ezt kéri és könyörgi tőle? S ha belegondolunk, nem is tudom, hogy van-e még egyáltalán olyan történet az evangéliumokban, ahol Jézus az őt szeretőknek, a benne bízóknek mondja azt, hogy nem. Valamit kérnek tőle és mégsem teszi.

Jézus szerint a gadarai számára elég volt a vele való közösségből az a rövid idő, amit akkor és ott eltölthetett vele, utána Jézus szerint másról kell beszélni. A gadarai tehát szeretne folyamatosan Jézussal lenni, Jézus azt mondja: elég ez a rövid idő.

S ha belegondolunk, tényleg áll az, hogy a Jézussal való közösség, az nem idő függvénye. Szintén a 3. részben olvashattuk azt a történetet, amikor Jézus édesanyja és a testvérei jönnek, és keresik őt. És emlékszünk, ott hangzik el az, hogy: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” Emlékszünk arra is, hogy mi a válasz? Jézus maga mit mond? „Aki az Isten akaratát cselekszi.” Tudjuk, hogy a testvérei biztos, hogy nem hittek benne egészen a keresztségig, feltámadásig. Pedig Jézussal a testvérei fizikailag is elég sok időt együtt töltöttek. Lehet egyébként, hogy ez volt nekik a probléma. De Jézus azt mondja, hogy az anya-, testvéri kapcsolat, lelki kapcsolat minősített átélése az nem az együtt töltött fizikai időtől függ, hanem aki az Isten akaratát cselekszi.

Fontos itt, hogy az Isten akaratát. Ennek az embernek megvan a vágya, ezt el is mondta, őszintén könyörgött ezért, megvoltak a maga érzései, gondolatai a jövővel kapcsolatban, hogy hogyan szeretné megélni a Jézus-követő életét, de ő teljes életátadással, az egész életét odaszánva Jézusnak kész elfogadni az Úr akaratát: ha Jézus mást mond, akkor azt élem. Látszik tehát, hogy az Úrral való közösségnek a lelki valóságát valahogy mégiscsak átéli ez a szabadult bűnös, csak mivel itt földi életéről van szó Jézusnak, az ő földi életvalóságában átélt személyes szeretetkapcsolat-lehetőségeiről, ezért nagyon fontos, hogy nem fizikailag vele lenni, hanem Jézus azt mondta: van ennél sokkal nagyobb szükség már számomra is, meg számodra is. De inkább hadd mondjam így, hogy Jézus számára.

Jézus örülhetett volna ennek a tanítványnak is, lehetett volna ő is a többiekkel együtt – tizenkettő meg még egy – és folyamatosan vele, mindenki örülhetne ennek, és jó, de Jézus azt mondja: ami eddig volt a velem való kapcsolatban, az elég, van egy sokkal fontosabb már, most már ne velem legyél, hanem értem éljél. A vele létel helyett az érte létel hangsúlyos.

A folytatás miatt azért néhány szempontot, jellemzőt a mi lehetőségeink közül is említsünk meg. Mert Szentlélek kitöltetése óta valóban mi fizikai értelemben nem, de lelkileg annál inkább Jézussal lehetünk szoros szeretetközösségben. És a Jézussal való lét minősített ideje, a vele való közösség minősített időszakai, akár naponta tapasztalhatók nekünk is. Gondoljunk arra, hogy amikor olvassuk az ígét, csendességben vagyunk, el tudunk menni a gyülekezetbe, el tudunk menni hétvégére, csendeshétre, most a böjti időszakot is újra említhetnénk, amiről szóltak az előző igehirdetések. Van tehát, ahogy egyébként Jézus életében is megvoltak azok a minősített idők, amit az Atyával eltöltött, és a mi időnkben is lehet vele közösségben lenni.

Amikor mi is őszintén könyörgünk az Úrnak, hogy Uram, én úgy szeretnék veled ilyen nagyon szoros közösségben lenni, átélni ezeket az időket, mert lehet, hogy a rengeteg munka miatt úgy érzem, hogy reggel nem tudok, este fáradt vagyok, és már hetek óta talán nem volt igazi csendességem, és nagyon hi-

ányzik. Szeretném jelezni, hogy lelkipásztorok is beleeshetnek ebbe a próbába, nehéz időszakba bármikor. Vagy ahogy a baba-mama körösök mondták el, akik még egy-két-három-négy éve csupán ifis lányok voltak, aztán feleségek lettek, majd édesanyák lettek, némelyikük több gyermekes anyuka, és bizony anyukaként nincs annyi idő olvasni a Bibliát, meg csendességet tartani, és a gyerekek is tudják, ha több van ráadásul, hogy ne egyszerre sírjon mindegyik, hanem beosztják, hogy minél kevesebb idő legyen! De emiatt az édesapának sincs annyi ideje, mert valahogy csak segíteni illik, és jön az az őszinte baba-mama körön is elhangzó kifakadás, hogy hát már mióta nem volt olyan igazi minősített Úrral való közösség.

S ha emlékszünk, hogy milyen jó volt korábban, nagyon hiányzik most. Természetesen a nyugdíjba vonult férfiak vagy asszonyok is a gyülekezetből tudják, hogy a gyerekeknek ilyenkor felcsillan a szeme, hogy most már apa meg anya sokkal több időt tölthet az unokákkal, és akkor kezdődik a nyugdíjas időszak 26 órás munkabeosztása, és nincs idő nyugdíjasként sem azt átélni, amit az Úrral való közösség minősített idejeként úgy pasaréti hívőként mi tudjuk, hogy mit jelent.

Jézus idejében a szó legszorosabb értelmében, mert ő a földön volt, a mi időnkben a szó lelki értelmében a megszabadult ember valamiből megszabadult, és a folytatásban a valamire megszabadultnál ő úgy érzi: Uram, veled lenni. Jézus meg azt mondja: elég volt, ami eddig volt, én most másra gondolok, ne velem, hanem értem.

Erről is beszélünk még. Rögtön megnyugtatóként viszont szeretném jelezni, hogy majd az 'érte lenni' gondolat továbbvezet, hogy 'és így veled'. De előtte az érte lenni fontos. Mert Jézus itt nem azt mondja neki, hogy ne legyél velem, hanem azt, szó szerint így hangzik: „De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” „Nem engedé meg neki.” A kérése nem talált pozitív meghallgatásra, de hallotta, hogy mi az Úr vágya, akarat. Küldi: eredj el, és mondd el, hogy mely nagy dolgot tett veled az Úr. Lukács evangéliuma 8. részében a 39. versben így van, hogy „mely nagy dolgot tett veled az Isten”.

Fontos, hogy az Úr, az Isten. Ha figyeltünk a szövegre, remélem, feltűnt, hogy ő nem Istenről vagy az Úrról beszél, hanem ezt olvastam a legvégén: „El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálkoznak.” Jézus tehát. Azt mondja ezzel a szóval a kijelentés, hogy Jézus Úr, Lukács szerint, Isten. A gadarai ördögös számára Jézus Krisztus Úr, Isten. Ő tehát tudja, hogy kicsoda Jézus. Felismerte Jézusban az Urat. Nem úgy általánosságban beszél az istenségről pogány emberként, mikor elmegy, hanem arról beszél, hogy az Úr, az Isten, azaz Jézus mely nagy dolgot tett velem.

Testvérek, a tanítványok mikor ismerték föl – most a tizenkettő –, hogy Jézus Krisztus Úr? Hogy ő az, aki, akinek mondja magát? Elég csak a megelőző rész, tehát a 4., utolsó néhány versét olvasni, amikor Jézus alszik a hajóban,

és a vihar tombol, a tanítványok félnek, rettenetesen, és szinte számonkérően ébresztik fel, hogy: – Uram, nem törődsz vele, hogy elveszünk? S figyeljük meg, hogy Jézus mit mond a tanítványoknak, a tanítványokról: „És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” „Hogy van, hogy nincs hitetek?” Másik evangéliumban: „Miért vagytok kicsinyhitűek?”

Ahogy az egyik házaspáros körrel most szerdán beszéltük, ez volt a téma, hogy fejlődni a hitben. Rögtön jeleztem nekik, hogy most előrefejlődni vagy visszafejlődni. Nem mindegy. De egyáltalán az egész kérdés rossz ilyen értelemben, a téma nem jó, mert nekünk nem fejlődni kell a hitben, mert Jézus azt mondta: ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, akkor mekkora dolgok történnének. Előtte azt kérték a tanítványok tőle, hogy: – Uram, növeld a mi hitünket! Jézus viszont arról beszél végig, hogy a hitnek az a fontos, hogy legyen. Nem nagy hitre, hanem – ahogy Cseri tiszteletes úr mondta egyszer – nagy Istenbe vetett hitre van szükség.

A tanítványok sajnos nem tudtak igazán hinni Jézusban. Búcsúbeszédeit, a nagycsütörtök estén mondott utolsó beszédeit János evangéliuma 14. részétől olvashatjuk, és éppen ott rögtön a legelején, hogy Fülöp azt mondja Jézusnak: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég nekünk.” És Jézus erre azt válaszolja: „Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát”. Ott a legvégén sem tiszta Fülöpnek tehát, az egyik apostolnak a tizenkettő közül, meg a többieknek se, hogy most akkor ki is Jézus.

Most nem az apostolokat akarjuk ezzel elítélni, én azt akarom csupán jelezni a történet vége, csodatörténet csodálatos vége miatt, hogy ez a gadarai szabadult, pár percet, legfeljebb pár órát tölthetett fizikailag nagyon közel Jézussal, és ezt ő át is érezte, tapasztalta a szabadítást valamiből, de hogy mire szabadította meg Jézus, az ebből látszik, hogy számára elég volt ennyi, ő élő hitre jutott. Ő tudta, hogy kicsoda Jézus. Nem biztos, hogy ő mindent értett Jézusból, neki is sok mindent utána még meg kellett ismerni Jézussal kapcsolatban, de egy biztos, hogy amit a tanítványok még nem fogtak föl Jézussal kapcsolatban, pedig mennyi időt töltöttek vele, ez az ördögi kötöttségből megszabadult ember annyira megszabadított, és a hit az ajándék, olyan kincset kapott az Úrtól, ami az őszinte hit.

A 11. rész 3. versében olvassuk Márk evangéliumában, hogy a Jeruzsálembe bevonulni készülő Jézus a tanítványait – kettőt küld – küldi, hogy hozzák el a szamarat, és kettőt is ráadásul, mert kellett az anya meg a csikója, amelyiken még senki nem ült. És arról olvasunk, hogy ezt kellett mondania a szamarak gazdáinak: Az Úrnak van szüksége rá. Itt az Úr, az nem egy ilyen 'uram' megszólítás, szokásos, hanem itt azt jelzi, hogy azoknak a gazdáknak kicsoda volt Jézus. A szamarukat, szamaraikat adták oda, mert Jézus kérte.

A gadarai megszállott, szabadult pedig az egész életét adta oda az Úrnak. Szeretett volna Jézussal lenni, de Jézus azt mondta: értem legyél. Ezt az értem

lenni gondolatot erősítik a kifejezések. Mond el, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr. Az az ősi állítmány van itt a cselekedetnél, aminél szoktuk jelezni, hogy múltban történt a cselekvés, meghatározza a jelent, és természetesen a jövőt is. Ezzel a fajta állítmánnyal van az Úr Jézus utolsó előtti szava a kereszten: Elvégeztetett! Múltban, jelent meghatározó és a jövőt is befolyásolja. „Mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr.”

Fizikailag tehát nem lehet majd Jézussal, mert Jézus ebben az időben még Izrael földjén szolgált. Gondoljunk arra, mikor a kánaáni vagy síro-föníciai asszonyt először elutasítja, aztán meghallgatja a kérését. Neki mondja, hogy: nem jó elvenni a fiak kenyerét és az ebeknek vetni. Mert ő pogány és Jézust a földi életében a mennyei Atya elsősorban Izrael földjére küldte. Majd később persze a pogányok felé is ment, meg néha volt itt is, de Jézus nem a pogányok földjén maradt, hanem ment vissza Izrael földjére a hajóval, a szent földre, ahol nem volt kétezer disznó. A disznók tisztátalan állatok, és jelzi, hogy milyen pogány környezet egy zsidó számára.

Viszont volt egy valaki legalább, aki még Jézus kereszthalála, feltámadása, a Szentlélek kitöltése előtt mégis csak pogány környezetben, a Tízvárosban, ahol csak néhány zsidó élt, hirdette, hogy kicsoda Jézus, mely nagy dolgot tett vele Jézus. Mindig azt mondta, hogy mit tett Jézus. És ha belegondolunk, ha erről beszél, akkor lelki értelemben lelki módon csak átéli Jézus közelségét, hiszen arról kell neki beszélni, hogy Jézus mit tett. Nem az a fő, hogy én milyen voltam, honnan jöttem, mivé lettem, ezek részei lehetnek a beszédének, de ő arról beszél, hogy Jézus kicsoda és ő mit tett velem, bennem, értem.

Amikor úgy érezzük esetleg, akár személy szerint, akár a házasságra, családra gondolva, hogy jó lenne valami szabadulás, nem érzem, hogy szabad lennék. Legtöbbször szoktuk azt is gyakorolni itt Pasaréten, hogy megyünk a zöld foteles szobába ott a hivatalnál, ahol csendben lehet lenni, és akkor a lelkipásztorral, vagy valaki mással megbeszélni, hogy valami nincs rendben, és de jó lenne az Úrral való közösség minősített átélése, mert valami nagy baj van. De még egy ilyen helyzetben is, ez jutott eszembe, hogy már meg van beszélve az időpont, és lehet, hogy le is mondhatom, de lehet, hogy elmegyek, leülök, de arról kezdek beszélni, hogy mely nagy dolgot tett velem az Úr. Ha ezt teszem, akkor még a bajok, a nagyon nagy bajok is, ahol a szabadulásra várunk talán, egészen más beállításba kerülnek, mert ha az tölti be a hívő ember szívét, hogy mely nagy dolgot tett velem az Úr a múltban, és ez most is áll, és meghatároz mindent, ami jelen, amire nézve azt érzem, hogy de jó lenne az Úr közelsége, de a „mely nagy dolgot tett velem az Úr” azt hirdeti, hogy nekem az Úr a fontos, rá figyelek.

S ha arra gondolunk, hogy „Ha az Isten velünk – ahogy hallottuk is – kicsoda ellenünk?” Aki az ő tulajdon fiának nem kedvezett, vele együtt mindent nekünk ad – „mely nagy dolgot cselekedett velem az Úr” –, mindent nekünk ad vele együtt. És a vele együtt az áll, hiszen Jézus tölti be a szívemet, még akkor is, amikor lehet, hogy sírva beszélgetek a lelkigondozói beszélgetés során. Mely nagy dolgot cselekedett velem az Úr. Visszaeső bűnősként, gyenge vagyok,

a kísértésekben újra meg újra elbukom és ezt nagyon szégyellem, de attól az Úr megszabadított, csak én éppen nem éltem mindig a szabadulással. „A szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásnak igájával.” Ezek bátorító igék, megfigyelmeztető igék, de a történet üzenete azt hirdeti: mely nagy dolgot cselekedett velem az Úr.

Azt is mondja itt: „mint könyörült rajtad”. Könyörülni, irgalmasnak lenni. Római levél 9. és 11. részeiben Pál apostol Istennek azt a szavát, amit Mózesnek mondott ott a hegyen az aranyborjával való vétkezés után ezzel a görög szóval adja vissza: „könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek”. Illetve Pál drága barátjának, lelki testvérének, Timótheusnak az 1. levelében – szintén az Úr Lelkétől vezetve, mert ugye ez bibliai kijelentés – az 1. részben kétszer is használja ezt a kifejezést a 13. és a 16. versekben. A 12., hogy lássuk a szövegkörnyezetet is: „És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítélt, rendelve a szolgálatra, ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben; szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, a kik hisznek ő benne az örök életre.”

Azt mondta Pál, hogy bűnösök közt első vagyok. A Római levél 7. részéből tudjuk, hogy ez mit jelentett neki. „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” „Mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekeszem.” A bűn jelenlétét Pál is átérezte és sírt miatta. Benne volt a szívében: bárcsak ez nem lenne. De van. Pál nem nagy hívő volt, nem nagy hitre van szükség neki se, hanem ő olyan hívő ember volt, aki tapasztalta, hogy mennyire bűnös vagyok még mindig. Szabad volt a bűn uralmától, de a jelenléte neki is ott volt az életében. Bűnösök közt első vagyok, de könyörült rajtam.

Nemcsak a megtérésekor kellett Pálnak az Úr könyörülete, a múlt lezárása, amiből szabadította, hanem, amire. És neki is naponta a bűnei miatt kegyelemre, könyörületre volt szüksége. Meg minden másra. Gondoljunk a betegségére: „Elég néked az én kegyelmem.” Pedig az a szolgálatában eléggé gátolta, a tövis. Pál is erről beszél, amit Jézus mond a szabadultnak: eredj el, és mondd el, hogy hogyan könyörült rajtad. Tehát folyamatosan az Úr könyörülete, az ő kegyelme. A köszöntés igéjében is hallottuk: „Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!” Előtte pedig: „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk.”

Pál azt mondta: a hosszútűrését Isten bennem mutatta meg. Akkor is amikor megtértem a damaszkuszi úton, és azóta is folyamatosan. Könyörült rajtam. Amikor mi vágyódunk az Úrral való minősített szeretetközösség átélésére, olyan nyugodtabb, ahol az Úrral való szabadság könnyebben átélhető időszak van, szóval ilyen időszakokra vágyunk, akkor Jézus nem biztos, hogy a nyugalmat

és azt az időszakot akarja meghosszabbítani, hanem az ő személyét, az ő könyörületét, az ő szabadítása valóságát éppen a nehézségek, bajok között is talán megmutatni.

Fontos az a kifejezés is, és talán ez az egyik legszebb a gondolat miatt, hogy Úr. Mert mit is jelent az Úr az Ó- és az Újszövetségben? Ez már sokszor hangzott. „Mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr.” Nem olyan általános istenfogalom, egy pogány számára sokféle isten lehet, de mikor ez a gadarai az Urat ismerte meg – tehát Úr, aki Jézus –, akkor benne van, hogy aki Mózesnek a „Vagyok, aki vagyok”, a gadarainak is az Úr. Benne van tehát, hogy nemcsak teremtő, mindenható, hanem szabadító. De azon túl, hogy szabadító, szövetségéhez hűséges Isten, az ígéreteit megtartó Isten. És a java most jön. Az Úr, a „vagyok, aki vagyok”, az az Isten, aki veled vagyok, aki ott vagyok melletted.

A Bibliában nekünk a kifejezés, és ahogy Jézus mondta a gadarainak – „mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr” –, tehát nemcsak a cselekedetében, a könyörületében, hanem még a személyében is, aki Úr, jelzi, hogy nagyon is közel vagyok hozzád.

És itt vezet át bennünket ez a gondolat oda, hogy közösség, küldetés, de a küldetés során a közösség. Jézus ugyanis így lesz közel számára. Mert az Úr, a hűséges, a jelenlevő Isten. Ne felejtjük el, hogy Jézus küldetésének a végén egyáltalán nem volt ámulatba ejtő és csodálatos az, ami vele történt. Mert az átkozott volt, az utálatos volt, az senkinek nem kell. Hála az Úrnak, mert ez az evangélium, hogy a rettenetet az Úr Jézus élte át, és ő elhagyatott lett. De pontosan azért, hogy igaz legyen, hogy „Íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

De ezt kiknek mondta? Azoknak a tanítványoknak – ott még csak tizenegyen voltak a feltámadás után –, akiket küldött majd a misszióba. Hogy mentek az egész világba – halljuk minden keresztelőkor is – és íme én tiveletek vagyok. Közösség – küldetés – közösség. És nekünk is. Lehet, hogy az Úr azt mondja, bármelyikünknek mondhatja: jó, látom én is, hogy szükséged van a velem való személyes szeretetközösség minősített idejére, és ebben segít. Az Úr ezt is megteheti, ez nem kérdés. De a gadarai ördögös csodatörténetének a végén leírt ámulatba ejtő igazság, kijelentés az, hogy a közösséget az Úr úgy adja, hogy az érte lét küldetése közben.

Ily módon már – most hadd mondjam így – szinte ráadásnak számít, hogy kikhez is küldi. És gondolhatnánk negatívan is, hogy hova is küldi, kikhez is küldi Jézus ezt az embert? Mert olyanokhoz küldi, akik pár perccel korábban elutasították Jézust. – Menj el innen! Annyira féltek tőle, hogy elutasították. – Még a környékünkről is távozz! Lehetne így is látni a történet alapján, de a történet vége mit mond? Jézus hogyan értékeli azokat is, akik elutasították őt? Eredj el a tieidhez. Benne van természetesen ebben a család, akik a közvetlen környezete, de hallottuk, hogy a megszállott szabadult tudta, hogy kik a tieid. Ment a Tízvárosba.

Máté evangélistával úgy íratta le Isten ezt a történetet, hogy ezt az utolsó végjátékot nem is kellett leírnia. Lukácsnál pedig kissé személytelenebbül ol-

vashatjuk, hogy hol is hirdette az igét – majd nézzük meg. Márknál a legszemélyesebb az egész történet vége: a tieid.

Most kérdezhetsz így, hogy kit gondolsz a tieidnek? De ez nem jó kérdés. Mert nem az a kérdés, hogy mi kit gondolunk a mieinknek, hanem hogy az Úr Jézus kit gondol és kit értékel, mikor nekem is vagy neked is mondja, hogy a tieid. Itt ez a kérdés. És ebbe benne van sok mindenki. Benne van a családtagok, a munkatársak, bárki benne lehet, akivel kapcsolatba vagyunk, közellévők és távollevők. A történet azt mutatja, hogy ennek a szabadult embernek az életében a tieid nemcsak a szűk ismerősi csapat, hanem sokan, akik számára ő képviselte akkor és ott az Úr Jézust, az ő szabadítását. A Tízváros határainál járva Jézus később, a 7. rész tanúsága szerint megtudjuk, hogy egy siketet biztos, hogy meggyógyított. Hadd mondjam így, hogy talán azért is vitték azt a siketet Jézushoz, mert a gadarai elmondta azt, amit, és rajta keresztül az a család vagy azok a barátok, akik kapcsolatba voltak ezzel a sikettel, Jézusról halottak és vitték Jézushoz.

A lényeg: a tieidhez küldi Jézus. Akik keményszívűek is lehetnek, elutasítók évtizedeken át talán, de a tieid. Péter 1. levele 3. része nagyon fontos. Anynyira kifejező, mert a hívő feleségnek mondja bátorításul ott az Úr Lelke, hogy a nem hívő férj számára lehet, hogy még ige sem kell, amit mond, hanem ahogy él, ahogy a krisztusi életet megéli őelőtte, azon keresztül nyeri meg az Úr a házastársat. „Látva a ti...” – és ott sorolja, hogy mi mindent. Itt a gadarai az életével is, a tanúbizonyságtételével arról beszélt, mely nagy dolgot cselekedett vele az Úr, azaz Jézus.

Azt olvastuk a végén: csodálkoztak. Ez már haladás volt, mert előtte az a környék annyira félt Jézustól, hogy elutasították: – Még a környékünkről is menj el Jézus, nem is akarunk rólad hallani! Mégis kénytelenek voltak hallani, mert Jézus meg azt mondta: én viszont szeretlek annyira benneteket könnyörülettel, hogy elutasításotok ellenére küldök valakit, aki majd beszél rólam. Mert Jézus szabadítani akart, könnyörülni rajtuk is. És azt olvassuk, hogy csodálkoztak.

Ennél már csak egy jobb van, amikor már hisznek is benne, azt pedig ezzel a szóval mondanám, hogy csodálják. Nemcsak csodálkoznak, hanem csodálják. A csodálat azt jelenti a magyar nyelven számomra – most a történet miatt mondom így –, hogy tudom, hogy kicsoda Jézus, tudom, hogy mely nagy dolgot tett velem is, talán már a családban is, ámulok ezen, magasztalom az Urat, hálát adok érte, de nem is csak hála ez valamiért, amit tett, hanem csodálat, imádat azért, aki ő. Ez a gadarai megszállott szabadult Jézust felismerte, Úrnak ismerte, a vele való közösséget úgy élhette meg minősítetten, hogy az érte való küldetést teljesítette, és közben közösségben lehetett, maradhatott az Úrral.

Ennek a bibliai történetnek az üzenete sokféle módon megszólíthatott téged is személyesen. Egy biztos: az Úr Jézus ma is az az Úr, aki akkor volt, ma is szabadító Isten és megtartó, és bennünk is azt akarja elvégezni, hogy vele közösségben, küldetésben, közösségben.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus számára is adott volt a veled való szeretetközösség minősített ideje. De az ő élete végén a megváltás titkát mégis így végezted el, mennyei Édesatyánk, Szentháromság Istenként, hogy a Fiú elhagyatott lett, hogy velünk lehessen az Isten. Könyörülj rajtunk, hogy mindig lássuk ezt. Akkor is, amikor beszélünk, beszélni akarunk rólad olyanoknak, akik nem ismernek, vagy talán el is utasítanak, meg akkor is, amikor a személyes életünkben mi is vágyunk szabadulásra, szabadításra, megoldásokra talán. Könyörülj rajtunk, hogy ami a gadarainak megadatott, mi is hadd érezzük át, éljük át, milyen jó a veled való közösség és az érted való küldetés.

Köszönjük, Urunk, hogy te vagy a szabadító és a megtartó Jézus által. Szeretnénk mi is hinni ezt, bízni benned, és ha kell, így hordozni türelmesen a nehéz embereket, hűséggel imádkozni, akiknek a megtérését, szabadítását várjuk, kérjük. Köszönjük azt, Urunk, hogy most is könyöröghetünk valóban azokért, akik nagy mélységben vannak akár a családból, akár a gyülekezetből vagy ismerősök közül. Kérünk, szabadítsd fel őket!

Imádkozunk a betegekért. Ők is hadd tapasztalják meg, hogy elég a kegyelem. Hisszük, Urunk, hogy a gyászolóknak is úgy adod a vigasztalást mindig, hogy az Úr ott van, velük van, a feltámadott Úr él. A gyülekezetünk gyászában is továbbra is így vigasztalj minket.

És Urunk, még szabadításért könyörgünk népünk számára. Bárcsak a mi népünk hozzád térne! Vezetőinkért is így imádkozunk. És kérünk, hogy adj a mi vezetőinknek is kegyelmet, megtartatást, hűségedet mutasd, hogy bölcsen vezessenek. Köszönjük, hogy úgy döntött az Országgyűlésünk, hogy nagypéntek szünnap lehet. Bárcsak, Urunk, sokaknak lehetne igazán a nyugalom napja, a szabadság napja.

Kérünk most is, Urunk, szabadulásért Kárpátalján az ottani magyaroknak, lelki testvéreinknek, és az ott élő népeknek. Kérünk, adj ott békességet.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg az Úr Jézusért.

Ámen.

398. ének

Hatton J., 1793.

Úr lesz a Jé-zus min-de nütt,
 Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
 Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
 Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ó dicsőségét zengjétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Amen.

Watts Izsák, 1713.